

naar det har vist sig, at det er en sund Tanke, og naar den har ligget og groet noget, vil den vinde mere Anklang, og af den Grund kan jeg finde mig i, at man ikke gaar ind derpaa i Mar. — Jeg kan ogsaa finde mig i, at man ikke vil gaa ind paa Forslaget under Nr. 217 om en Bevilling til Anskaffelse af 2 Malerier, forestillende Scener af det egl. Teaters Repertoire; men jeg har en anden Plan, som jeg ønsker at forhandle med Udvalget om, i Stedet for denne Konto mulig at bevilge — foruden hvad man har tiltraadt Anskaffelsen af et Portræt af Professor Bihster — tillige Anskaffelse af Portrætter af 2 af Teatrets mest hyperlige Kunstnere, som netop i Mar holde Jubilæum, og som have været Bærere for Scenen i 25 Mar. — Flere Forslag er der ikke under dette Afsnit.

J. Scavenius: Efter at den meget ærede Minister har talt og gaaft særlig har omtalt et Par Spørgsmaal, som jeg, efter hvad jeg har hørt, at den ærede Ordfører skal have sagt i sidste Møde, havde ret naturlig Grund til at omtale, og efter at den ærede Minister, som det forekommer mig, i det væsentlige har godtgjort det uberegtigede i den ærede Ordførers Udtalelser, kunde jeg jo for saa vidt krasfalde Ordet, men da jeg nu en Gang har faaet det, skal jeg ganske kortelig omtale de to Sager, som det laa mig paa Hjerte at faa sagt et Par Ord om. Den ene angaar det kongelige Teater, den anden Frederiks Hospitals Beskyrelse. Hvad det kongelige Teater angaar, skal jeg gaa ud fra den almindelige Betragtning, at en Anstalt som det kongelige Teater nødvendigvis maa have en vis Selvstændighed. Teatrets Chef maa først og fremmest kunstnerisk, men dergennem ogsaa økonomisk, staa nogenlunde selvstændig over for Ministeriet. Hvis man ikke vil tillade det, saa vil man lidt efter lidt komme til, at Teatret skulde styres fra et ministerielt Kontor, og jeg tror at turde forudsige, at hvis man gif over dertil, vilde man ikke blive tilfreds, hverken i kunstnerisk eller endnu mindre i økonomisk Henseende. Jeg forudstikker denne almindelige Betragtning, fordi det forekommer mig, at den Bevilling, jeg særlig vil tale om, nemlig de 10,000 Kr., den saakaldte Gratiale-Konto, just fører os midt ind i Tingene, hvad dette Spørgsmaal angaar. Det er, som den meget ærede Minister udtalte, aldeles nødvendigt, at en saadan Konto anvendes af Teaterchefen og ikke af Ministeren. At Ministeren bærer Ansvar, det juridiske Ansvar, saa vel for denne Konto som for enhver anden Konto

paa Finansloven, er noget andet, men det maa være Teaterchefen, der anvender den, og der kan kun være Tale om den Kontrol fra Ministerens Side, at han skreder ind, hvis han ved at se Regnskabet efter, eller efter at have fordret sig Beretning om Kontoens Anvendelse forelagt, opdager virkelige Misbrug. Ellers kan der fornuftigvis ikke være Tale om andet, end at denne Konto fuldt ud maa staa i Teaterchefens Haand. Jeg kan ikke tro andet, end at hvis man ikke vil det, men virkelig vil forlange en Kontrol indført paa den Maade, at Anvendelsen kommer offentlig frem, maa man fra Teatrets Side langt hellere undvære denne Konto. Jeg vilde betragte det som i høj Grad uheldigt, om den skulde undværes, thi som Teaterforholdene nu en Gang ere og altid ville være, vil det være af Betydning, at en saadan Konto haves for at give Præmier for særlig udvist Iver og Dydighed for at standse opkommende Misforuøjelse her eller der, for at komme til Hjælp, naar en Skuespiller maaste i lang Tid har været syg, og det i kunstnerisk Henseende maaste kan være ligesom nødvendigt at komme ham til Hjælp for at bringe ham ud over en øjeblikkelig økonomisk Forlegenhed v. s. v. Med Hensyn til alle den Slags Ting maa det staa i Teaterchefens Magt at afgøre, hvorledes Pengene skulle bruges, og der kan i saadanne Forhold ikke være Tale om, at der skal ske Indstilling til Ministeren. Hvad hele den store Underbalance ved Teatret angaar, ja, da maa jeg tillade mig nu som simpel Folketingsmand at gentage, hvad jeg tit og ofte har udtalt som Minister, at den eneste Vej, ad hvilken man i alt Fald kan standse Underbalancens Bækst — ikke saa den til at forsvinde, thi det er umuligt — er at blive enig med Ministeren om et bestemt aarligt Tilskud til Teatret, og saa for øvrigt ikke optage Teatrets Budget i Detailler paa Finansloven — et bestemt aarligt Tilskud, givet under Forudsætning af, at saa skal Teatret ogsaa bære sig. Det er naturligvis ingen sikker Garanti — det følger af sig selv, da det er en Statsinstitution — men naar man ser tilbage til tidligere Tider, naar man ser paa Teatrets Historie i den Tid, da det havde et saadant Tilskud — det var vekslende, somme Tider større, somme Tider mindre — vil man se, at det i det hele og store blev overholdt, og det var kun sjældent, at man var nødt til at komme til Rigsdagen og sige: af de og de Grunde har det ikke været os muligt at overholde det i Mar. Forholdet er et ganske andet, end naar det hele staar opført paa